

היא ע"י עקירה ממקום חיוב והנחה במקום חיוב, וכאן הפסיק באמצע ע"י הנחה בכרמלית שהיא מקום פטור [מדאורייתא].

ב. קופה סל שהיא מליאה פירות והוציאה מביתו, ונתנה על אסקופה החיצונה שלפני פתח הבית לצד רה"ר, והמדובר הוא באיסקופה שיש לה דין רה"ר, וכפי שיבואר בגמרא — הרי אעפ"י שרוב הפירות מבחוץ, כיון שמיעוטם נשאר מבפנים, הרי הוא פטור, עד שיוציא את כל הקופה. כלומר, אלא אם כן הוציא מלכתחילה את כל הקופה בבת אחת. וטעמו של דבר יתבאר בגמרא

גמרא:

והוינן בה: האי אסקופה דרישא — מאי היא?

אילימא אסקופה שהיא רה"ר, כגון שהיא גבוהה תשעה טפחים ורחבה ארבעה טפחים, ורבים מכתפים עליה [עיין לעיל ח א], אמאי פטור כשהוציא מביתו לתוך אותה אסקופה, והא קא מפיק מרה"י לרה"ר?

אלא אסקופה שהיא רה"י, כגון שהיא גבוהה עשרה ורחבה ארבעה טפחים. א"כ תיקשי, אמאי קתני "בין שחזר הוא והוציאן, בין שהוציאן אדם אחר פטור"? והא קא מפיק בהוצאה זו השניה מרה"י לרה"ר?

ומתריצין: אלא, באסקופה שהיא כרמלית עסקינן. כגון שהיא גבוהה משלשה עד תשעה טפחים, ורחבה ארבעה טפחים.

והא קמשמע לן: טעמא דפטור, משום דנח

ולכן אין הוצאתו ופסלותו משום יוצא מחשיבה אותו ביחס להוצאת שבת.

אבל הכא, שבת וטומאה — בהדי הדדי קאתיין. שעד שלא נח הכזית על הפחות מכביצה אוכלין לא חלה עליהם הטומאה. ואז גם מתחייב משום שבת.

ועדיין יש להסתפק שמא באופן כזה סגי בכזית גם לענין שבת.

שנינו במשנה: חזר והכניסו אינו חייב אלא כשיעורו.

והוינן בה: פשיטא? שהרי נמלך מלזורעו ובטלה מחשבתו הקודמת והרי הוא ככל אדם.

ומתריצין: אמר אב"י: הכא במאי עסקינן שלא נמלך בפירוש, אלא כגון שזרקו את הגרעין לאוצר ביחד עם פירותיו, ומקומו ניכר, שלא נתערב היטב.

מהו דתימא, כיון דמקומו ניכר — במילתיה קמיינתא קאי, שהרי הוא כאילו הצניעו שם בנפרד, ועדיין בדעתו לזורעו.

קמשמע לן: מדזרקיה לאוצר — בטולי בטליה למחשבתו הראשונה.

מתניתין:

א. המוציא אוכלין ונתנן על האסקופה, מפתן שלפני הבית, שהיה דינו ככרמלית. הרי בין שחזר הוא עצמו והוציאן לרשות הרבים מהכרמלית, בין שהוציאן אדם אחר לרשות הרבים — פטור מחטאת מפני שלא עשה מלאכתו בבת אחת. שמלאכת הוצאה